

явления, щомъ се употрѣби отъ здравъ чловѣкъ. Ипекакуана-та (*ipécacuana*) се употрѣбаваше като срѣдство противъ бжлвоча-тъ — когато този лѣкъ е добръ познатъ като срѣдство за бжлвание. Асафетида (*asa foetida*) е срѣдство противъ истерически болѣдувания — но тя сама произвежда симптоми отъ истерии-та.

Слѣдъ 16 годишно тжрпеливо изучаване върху дѣйствиа-та на лѣкуве тѣ, усѣщаше Ханеманъ че е време вече да излѣзе прѣдъ учения-тъ свѣтъ и да му прѣдложи резултати-тѣ на свои-тѣ набліудения. Чрѣзъ вѣстника-тъ на Уфеланда (*Hufelands journal*) той съобщилъ свое-то убѣждение върху естественниа-тъ законъ на лѣковете, че, тѣ само до толкова сж въ сжстояние да излѣчаватъ болѣсти-тѣ, до колкото могатъ да направятъ здрави хора подобно болни, или съ други думи, че тѣ само оная явления въ болѣсти-тѣ могатъ да излѣчатъ, кои-то тѣ сами сж въ сжстояние да произведжтъ.

Този на опитъ основанъ и сжвжршенно истински законъ, той го изрази съ формула-та *Similia similibus curantur* (подобно-то съ подобно се цѣри), и нарѣче тая на това основана лѣчителна система *Омнопатиа* — сложно слово отъ двѣ грѣцки думи що значжтъ „еднаково-страдание“.

Въ сжщо-то време Ханеманъ положи слѣдуиущи-тѣ начала:

1) Че при лѣкувание-то на болѣсти-тѣ само едно срѣдство трѣбва да се дава, понеже прак